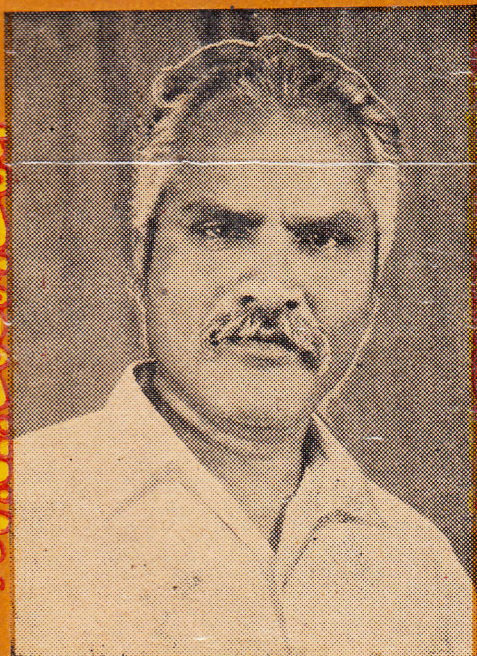


கவிச்சித்தரன்
வண்ணாத்
தமிழ்



இளம்வழுதி

கவிச்சித்தர் க. பொ. இளம்வழுதி

புதுவை மாநிலம் கலிதீர்த்தாள் குப்பம் என்னும் ஊரில் பிறந்து கடலூரில் வாழ்ந்து வருபவர். தென்னார்க்காடு மாவட்டத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் பொறுப்பில் இருந்தவர். 1965 முதல் தென்னார்க்காடு மாவட்டத் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றப் பொதுச் செயலாளராகப் பணியாற்றி வருபவர்.

தமிழக அரசின் பரிசு பெற்ற சிவப்பு நிலா இவர்தம் முதல் நூல். மற்றும் குறுநூறு, ஆண்டவன் அறுபது, சிவப்புச் சிந்தனைகள் முதலிய நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

மிகச் சிறந்த கவிஞர். இவருடைய நூல்கள் சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை செய்வன.

எழுச்சிப் பாவலர் இலக்கியன்

புதுவை

Designed by : P. N. Anandan

Wrapper Printed at :

Eskay Art Printers, Madras-5. Phone : 844727

கவிச்சித்தரின்
வண்ணத் தமிழ்

க. பொ. இளம்வழுதி

முத்துப் பதிப்பகம்
269, கிழக்குப் புதுவைச் சாலை
விழுப்புரம்-605 602

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1986

உரிமை : ஆசிரியர்க்கு

விலை ரூ. 6 - 75

அச்சிட்டோர் : வெற்றி அச்சகம்
91, டாக்டர் பெசண்ட் சாலை,
சென்னை-600 014.

என்னால் முடியாதே!

தமிழின் வயது எவருக்கும் தெரியாது. கனிவளம் மிக்க ஆபீரீக்காவைப்போல சொல்வளம் மிக்க மொழி நம்முடையது.

என் படைப்புகள் இல்லாவிட்டால் தமிழ்த் தாய் பசி மயக்கத்தால் சாய்ந்துவிடமாட்டாள். இலக்கிய உலகமும் இருண்டு போய்விடாது. சமுதாயத்தைத் திருத்தி விடலாமென்றும் நான் இதனை எழுதவில்லை. பின்...? எல்லாருக்கும் தெரிந்ததையே நான் இதில் நினைவு படுத்தியுள்ளேன்.

இந்த நூலில் இருபத்தைந்தாண்டுகளுக்கு முன் இதழ்களில் வெளிவந்த பாடல்களும் உண்டு. வயதானால் என்ன? வரன் கிடைக்க வேண்டாமா?

விழுப்புரம் முத்துப் பதிப்பக உரிமையாளர் திருமிகு. மு. இலட்சுமணன் அவர்கள் 'அக் மார்க்' பாவலர்களை, எழுத்தாளர்களைத் தேடி அலையாதவர். விளம்பர அளவு கோலுக்கு அப்பாற்பட்டது திறமை என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் பண்புமிக்க பதிப்பாளர் இவர்.

அரசியலில் எத்தனையோ ஏழை பங்காளர்கள். பதிப்புத்துறையில்...? திரு. மு. இலட்சுமணன் அவர்கள் தான்.

என் வளர்ச்சியில் நண்பர்களின் பங்கே பெரிது. அவர்களையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கவேண்டிய நேரத்தில் நினைத்துக் கொள்கிறேன். நன்றிக்குரிய வர்களை மறந்து விடுவதற்கு நான் அரசியல் வாதியு மல்லன், படத்திற்குப் பாட்டெழுதுபவனும் அல்லன்.

தெசிணி—பலராமன் — கல்லாடன் இலட்சுமணன் இவர்கள் பெயரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாவிட்டால், நன்றி என்ற சொல்லின் நாடி ஒடுங்கிவிட்டதாகப் பொருளாகிவிடும்.

புத்த மதத்தினர் இனப் படுகொலை செய்யலாம். கவிஞன் நன்றியைக் கொல்லலாமா?

என்னால் முடியாது.

அன்பன்

க. பொ. இளம்வழுதி

பதிப்புரை

கவிச்சித்தரின் “சிவப்பு நிலா” தமிழ்நாடு அரசின் பரிசு பெற்ற காவியம்! அவர்தம் “குறு நாறு” ஒரு சிந்தனைக் களஞ்சியம். “சிவப்புச் சிந்தனைகள்” சமுதாயக் கூனல்களை நிமிர்த்தும் கருத்துக் குவியல்கள்.

“நன்றி மறப்பது நன்று; உடனே மறப்பது மிக நன்று” என்று தரிகெட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்தில், நின்று நினைவு கூர்கிறார் அன்றைய விடுதலை வீரர்களை “மறதியின் மறுபக்கத்தில்.”

அவர்தம் “வண்ணத் தமிழ்” ஓர் இசைத்தமிழ். அதனை வெளியிட இசைவளித்த கவிச்சித்தருக்கு நன்றி மறவாமல் நன்றி பாராட்டுகிறேன்.

இந்நூல் சிறந்த முறையில் வெளிவர உதவிய வெற்றி அச்சகத்தார், ஓவியர் பி.என். ஆனந்தன் மற்றும் அனைவர்க்கும் நன்றி கூர்தல் கடனாகும்.

வண்ணத் தமிழின் இசையினைமாந்தி மக்கள் இன்புறுக! பயனடைக!

மு. இலட்சுமணன்

விழுப்புரம்

23—12—1986

முத்துப்பதிப்பகம்

விழுப்புரம்

பெரியார்

பெரியாரின் பேரை மறக்காதே—தமிழர்
பேரியக்க கொள்கை துறக்காதே!''...பெரியாரின்

மரியாதை உணர்வுதனைக் கிள்ளி-பெரியார்
மடமைதனைத் தள்ளி வைத்தார் எள்ளி!
சரியான பகுத்தறிவைச் சொல்லி—தந்தை
சாதிமதம் பொசுக் கிட்ட கொள்ளி!...பெரியாரின்

விதியென்ற தத்துவத்தை வெறுத்தார்-அவர்
வீதிவல சாமிகளை ஒறுத்தார்.
மதிசெடுத்த மதங்களையே மிதித்தார்-என்றும்
மனிதகுல உரிமைகளை மதித்தார்! பெரியாரின்

நம்பிவீழ்ந்த தமிழினத்தைத் தூக்க—பெரியார்
நனியுழைத்தார் நம்முரிமை காக்க!
எம்பிவந்த மதப்பகையைத் தூக்க—நமக்கே
எடுத்துரைத்தார் வாதங்களை ஊக்க!...பெரியாரின்

பகுத்தறிவை ஊட்டிவிட்ட தந்தை—பெரியார்
பதவியிலே வைத்ததிலை சிந்தை!
புகுத்திவிட்ட மூடமதி சாடி—அன்னார்
புரிந்திருக்கும் சாதனையோ கோடி!.....பெரியாரின்

பிற்படுத்தப் பட்டோர்வழி காட்டி—பெரியார்
பெரும்பணியால் உரிமைநிலை நாட்டி.
கற்சிலைகள் மலிந்ததமிழ் நாட்டில்—தந்தை
கவந்திருப்பார் சரித்திரத்தின் ஏட்டில்.....பெரியாரின்

தொண்டனே கேள்

தமிழுக்குத் தொண்டனா சொல், சொல்—இன்றேல்
தலையிங்குக் காட்டாதே செல், செல்!

தமிழ்ப்பேரால் நீயிழைக் காதே!—தீயர்
தழைத்தோங்க நீயுழைக் காதே!
இமிழ்கடல் போல்விழிப் போடு—இருந்தால்
எத்தரை ஏற்றுமோ நாடு?...தமிழுக்கு

தக்காரை மட்டுமே ஏற்று—பொம்மைத்
தலைவரை நத்தாதே என்று!
முக்காலும் தன்னலத் தாலே—வீணே
முழங்குதல் நீக்கினி மேலே!— தமிழுக்கு

நெஞ்சத்துள் நிலைப்பது வீரம்—எழுத்தில்
நீட்டுவதோ வெற்றார வாரம்!
பஞ்சத்தில் வாடிய போதும்—தமிழன்
பற்றிழைக் காதேஎப் போதும்!...தமிழுக்கு



பயிலும் மொழி

நற்றமிழ் மொழியை நாம் பயில வேண்டும் — வாழ்வில்
நாடும் பெரும்பொருள் வேறென்ன வேண்டும்!

கொற்றவன் பாண்டியன் சுற்றதோ நற்றமிழ்!
குவலயம் போற்றிடும் குறளதும் நந்தமிழ்!
பற்றிலார் சுற்றாலும் பயன்தரும் தென்தமிழ்
பயிலச் சுவைதரும் பைந்தமிழ், செந்தமிழ்!

நற்றமிழ்

இனிமையே அதன்குர லென்பத னாலும்,
ஈடிலாச் சொல்வளம் பெற்றத னாலும்
கனிநிகர் காவியக் களஞ்சியத் தாலும்,
களங்கம் கழுவிடும் நெறிசொல்வ தாலும்

நற்றமிழ்

தாய்முலைப் பாலொடு தந்த தமிழ்மொழி,
தந்தையும் நம்மொடு கொஞ்சிய தம்மொழி,
சேய்நிலை தொட்டே செந்நா தவழ்ந்தது,
சிந்தனை செயலொடு சீர்மை கலந்தது...

நற்றமிழ்

தமிழுக்கு உயிர்

கோடி உயிர்கள் பிறக்கும் இறக்கும்
கோடியில் சிலர்தம் பேரே சிறக்கும் — கோடி.....

தன்னலந் துறந்து தமிழ்நலங் காத்தார்
தணலில் குளித்துத் தன்னுயிர் நீத்தார்
தென்னவர் உணர்வினைத் தேயம் வியக்கும்
தீயந்தவர் தியாகம் நலமினி பயக்கும் — கோடி.....

அன்னை மொழிக்கே ஆவியை தந்தான்
அரங்க நாதன் தீயினில் வெந்தான்
கொன்றவர் புகுத்திய இந்தியை எதிர்த்தான்
கொடுமையை எதிர்த்தேத் தீயினில் குளித்தான்
— கோடி

செந்தீ யணைத்த சிவலிங் கத்தைச்
சிந்தையில் நிறுத்திப் பேணுவீ ரத்தை!
நந்தமிழ்ப் பண்பு மொழிந லத்தை
நாடெலாம் வியந்திடச் செய்தியாகத்தை — கோடி

குறிப்பு : 1965 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இந்தி
எதிர்ப்புப் போரின்போது தீக்குளித்த இரு
தமிழ்மறவர் நினைவாக எழுதிய பாடலிது.

குறளைப் படிக்காதீர்

குறளைப் படிக்காதீர் — திருக்

குறளைப் படிக்காதீர்!

பிறருக் குரைத்துப் பெருமை தேடப்

பெற்றவன் புகழை மேடையில் பாடக் — குறளை

ஆய்ந்தும் அகழ்ந்தும் அரும்பொருள் கண்டும்

அடுத்தவர்க் கோதி அகங்களி கொண்டும்

தோய்ந்து பொருள்நலன் துலக்கிய துண்டாம்

தொண்டெனக் கூறிட வேறென உண்டாம்? — குறளை

ஏதேனும் ஓர்குறள் கருத்தினைத் தேர்ந்தே

எப்போதும் அந்நெறி பிறழாது சார்ந்தே

தீதேனும் மாதேனும் குறுக்கிட்ட போதும்

திரியாது வாழ்ந்திட முனையாத போது — குறளை

அறத்தினைப் போதிக்கும் வள்ளுவன் நூலை

அறிந்தே நடந்திட லன்றோ நம் வேலை!

மறந்திட அல்லவே நூற்களைப் படிப்பது

மற்றவர் மெச்சவோ பேசி நடிப்பது? — குறளை

தமிழர் சாதி நாங்க

தமிழர் சாதி நாங்க—உலகில்
தவிக்கு மினந் தாங்க! ..தமிழர்.....

அமிழ்த மென்னும் மொழிக்கும்
அறங்கள் சொல்லும் வழிக்கும்
தமிழன் தானே சொந்தம்
தவிக்க லாமோ பந்தம்?...தமிழர்...

மண்ணையும் பொன்னாக்கிக் காட்டுவோம்
மறுமலர்ச்சி எண்ணத்தை ஊட்டுவோம்
விண்ணையும் வென்றான ஊக்குவோம்
வீணரை மட்டுமே தாக்குவோம்...தமிழர்

மற்றவர்க் குதவிடவே ஓடுவோம்
மனங்குளிர வாழ்த்திசைத்துப் பாடுவோம்
குற்றமிலா மாந்தரையே தேடுவோம்
குணமுயர்ந்த மேலவர்பால் கூடுவோம்...தமிழர்...

அன்னையும் - ஆசானும்

அன்னையும் ஆசானும் ஒன்று
அவரடி தொழுவது நன்று—அன்னையும்.....

தன்னை மறந்தவர்
உன்னை நினைந்தவர்
பின்னை விளைவுக்கு மூலம்—அவர்
பெற்றி நினைப்பதே சீலம்!.....அன்னை

கெட்டுத் திரிந்திடில்
திட்டித்திருத்துவார்
எட்டி எனநினைத் தாலும்—அவர்
விட்டுக் கொடாரெந் நாளும்!.....அன்னை...

வெற்றி உனக்கெனில்
பற்று மிகுந்தவர்
சுற்றம் விளித்துமே போற்றுவார்—உனைக்
கற்றவர் மத்தியில் ஏற்றுவார்!.....அன்னை

அன்பில் நனைந்தவர்
என்பில் கலந்தவர்
துன்பிலும் உன்நலம் பார்ப்பார்—அவர்
தொண்டினால் மேன்மைகள் சேர்ப்பார்!.....அன்னை

சித்திரை

முத்து வியர்வையை
நித்த மணிந்திட
சித்திரை வந்ததுவோ—அது
கொத்தி விளைப்பவர்
கொள்ளியில் வெந்திட
இத்தரை தந்ததுவோ!

செம்புத் துளிரினை
கொம்பி லமர்ந்துளும்
கோகிலம் கூச்சலிடும்—மனத்
தெம்பே இல்லாதவர்
தேக மிளைத்திடக்
காதலைத் தூண்டிவிடும்!

சாலை மரங்களின்
வேலை முடிந்தது
சங்கையும் வந்தடி-அவை
சேலை உடுத்திடும்
வேளை வந்தது
சுந்தர வேனிலடி!

வாலைக் குமரியின்
வாலிபத் தேனதை
வாரிக் குடித்தது வான்—அந்தப்
பாவியின் கைப்படப்
பாவை இளைத்தனள்
பருக இலையிவண் தேன்!...

பள்ளியை மூடிடப்
 பாதை துலக்கிய
 பங்குனித் தங்கையிவள் . பிள்ளை
 துள்ளித் திரிந்திவண்
 தொல்லை கொடுத்திடும்
 தொண்டைத் துவக்கினவள் !

தங்கத் தமிழுக்குச்
 சங்க மெனத்திகழ்
 சன்னிதி யாம் சவிதை-புகழ்
 வந்தவவ் வேட்டிற்குத்
 தன்வாழ்த் துரைத்திடத்
 தாவிவரும் சித்திரை !



குமரிகளே

கோல நிலவுக் குமரிகளே!
குனிந்து கும்மி யடியுங்களே!
ஆலம் விழுது போலவே
அழகு சடையும் ஆடவே! — கோல.....

கொற்கை கொடுத்த முத்துகளே!
கொஞ்சிடுங் காதல் வித்துகளே!
அற்புத அல்லித் தண்டுகளே!
ஆடுக! காமன்கைச் செண்டுகளே!...கோல.....

காவியக் கண்களின் சொந்தங்களே!
காதற் கவிதைச் சந்தங்களே!
மேவிய புன்னகைக் கீற்றினிலே
மின்னலைக் காட்டிடும் மேகங்களே!...கோல.....

வஞ்சனை வீழ்ந்தது வாருங்கடி
வன்முறை சாய்ந்தது வாழ்த்துங்கடி
பஞ்செனும் பாதப் பறவைகளே
பறந்து கும்மி யடியுங்களே!...கோல.....

முல்லை

வண்டுவந்து பள்ளி கொள்ளும் தொட்டில்—மலர்
வாமுவதோ வாசமுள்ள மட்டில்—தினம்
அண்டிவரும் வண்டினத்தைக்
கண்டுவந்து தேனளிக்கும்
முல்லை—எழில்
கொல்லை!

வால் முளைத்த பச்சரிசிப் பருக்கை!—அமர
வனிதையர்தம் கொண்டைதான் இருக்கை!—படர்
ஆல்விழுது கூந்தலதன்
மேல்படுத்து வாசந்தரும்
மொட்டு—வெண்
பட்டு!

அந்தியிலே தென்றல் தொடர்ச் சிரிக்கக்—கண்ட
ஆரணங்கும் ஆசையினால் பறிக்க—அவள்
சிந்தையிலே காதலெனும்
பந்த வெறி யூட்டிவிடும்
கள்ளி—காதற்
கொள்ளி!

குஞ்சரத்தின் கொம்புநிகர் வண்ணம்—பனி

கொட்டுகின்ற முத்தை ஏந்தும் கிண்ணம்—புது

மஞ்சத்திலே தூவிவிட

மணவறையில் தொங்கவிட

ஆடும்—பின்

வாடும்!

பாவலரின் கற்பனைக்கு வித்தாய்த்—தமிழ்ப்

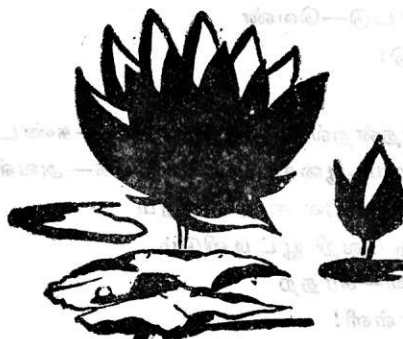
பாவையரின் அற்பகாலச் சொத்தாய்—எழில்

காவளரும் பூக்களிலே

கற்பென்னும் பேரெடுத்த

பூவை—மலர்ப்

பாவை!



பேச்சைக் குறை

பேச்சைக் குறைத்திட வேண்டும்—வீண்
பேச்சே எரிச்சலைத் தூண்டும்!—பேச்சை...

மூச்சு விடாமலே பேசி — ஒரு
முழுமேற முடியுமா யோசி!
ஏச்சும் இலக்கிய மாமோ? — வெறும்
இலைமுற்றி காய்கனி ஆமோ?.....பேச்சை

விஞ்ஞான வித்தகர் போலே — உயர்
வினைவழி செல்பவ ராலே,
மெய்ஞ்ஞானம் தோன்றுது மேலே — பல
மேன்மை விளைவத னாலே!.....பேச்சை

ஏய்ப்பவர்க் கிதே மூலம் — அதை
ஏற்பதும் ஏனோ ஞால! —
நோய்ப்படும் பேச்சால் நெஞ்சு — கெடும்
நுணலென ஆகிட அஞ்சு!



குடியை விலக்குக

குடிப்பதைப் போலொரு கேடு — உலகில்
கூறிட உண்டோசொல் வீடு!..... குடிப்பதை...

படித்ததை எல்லாமே கெடுக்கும் — என்றும்
பழியுடன் நோய்தனைக் கொடுக்கும்

அடிமை எனவாக்கி
ஆர்வந் தனைப்போக்கி
அழிக்கும் — ஊரும்
பழிக்கும்!

குடிப்பவரின் மாணமது போகும் — கேட்டுக்
குமுறியமும் மனைவிமனம் நோகும்

துடித்துவரும் பிள்ளைகளைத்
தொழுதுவரும் கிள்ளைகளை
வெறுக்கும் — வெறியில்
ஒறுக்கும்!

தாலியையும் ஈடுவைக்கச் சொல்லும் — குடியில்
தக்காரையும் துச்சமென எள்ளும்!

வாலிபத்தை ஓட்டிவிட்டு
வறுமைதனைக் கூட்டிவிட்டுத்
துள்ளும் — பாடும்
பள்ளும்!

சுட்டி வைத்த செல்வந்தனைக் கறைக்கும் — நீதி
எடுத்துரைக்கும் நல்லவரை முறைக்கும்

பூட்டிவைத்த பெட்டியையும்
பொங்கிவைத்த சட்டியையும்
உடைக்கும் — உதையும்
கிடைக்கும் !

வாய்ச்சண்டை வம்புச்சண்டை இழுக்கும்-குடித்தால்
வறண்டிருக்கும் பூமிகூட வழுக்கும்
காய்ச்சிவடி கட்டு நீரைக்
காதலிக்கும் நம்ம னோரைத்
திருத்து — முயற்சி
எடுத்து !



இது -- மிகுந்த வகை கதைகளுக்கும் உதும் கதைகள்
மிகுந்த வகை கதைகளுக்கும் உதும் கதைகள்

மிகுந்த வகை கதைகளுக்கும் உதும் கதைகள்
மிகுந்த வகை கதைகளுக்கும் உதும் கதைகள்
அமைதி

அமைதியை நாம் நாடுவோம்—பகை
அண்டவரி னதைச் சாடுவோம்! — அமைதியை

இமையெனக் காப்போம் தாய்நாட்டை—பகை
இடித்திடப் போமோ அருள்வீட்டை
சுமையெனத் தள்ளோம் கடமைதனைப்—பிறர்
சுரண்டிட ஒல்லோம் உடைமைதனை!... அமைதி

நீதியைக் காக்கப் போரிடுவோம்—எவர்
நேர்மை தவறினும் சீறிடுவோம்!
சாதியின் பேரால் போர்புரியோம் என்றும்
சமதர்மக் கொள்கையை நாம் பிரியோம்!... அமைதி ..

அறவழி நம்வழி அதிற்செல்லுவோம்—உலகம்
அவ்வழி பற்றவே நாம் சொல்லுவோம்!
புறவழி வந்தெவர் போரிடினும்—அந்தப்
புல்லரை விரட்டிப் புகழ் கொள்ளுவோம்! — அமைதி



உரிமை யுணர்வு

உரிமைக்கே உயிரென்று சொல்லு—அந்த
உறுதியிலே அசையாது நில்லு!.....உரிமை

வந்தென்ன போயென்ன கோடி—சோறே
வாழ்வென்றே எண்ணுவோன் பேடி
நந்தமிழ்த் தாய்ப்புகழ் பாடி—நாளும்
நாம்செல்வம் நன்மையே நாடி!.....உரிமை

நமைந்ததும் எளியோரைக் காப்போம்—எதிர்க்க
நாடாள்வோர் முனைந்தாலும் சாய்ப்போம்!
சுமையல்ல பூமிக்குத் தென்னன்—பெற்ற
சுதந்திர நாடிதன் மன்னன்!...உரிமை

சமவாய்ப்பு எமக்கிலை என்றே—எவன்
சாற்றிட வல்லவன் நின்றே!
இமமென்றால் மாற்றலர் ஆற்றல்—இந்த
இரவிமுன் இமம்வெற்று நீரே!...உரிமை

உரிமையைத் தானமாய்த் தரவும்—அதை
ஒருசில நாரியர் பெறவும்!
அரிநிகர் ஆண்மையர் ஒப்பார்—அந்த
அற்பரை மேலெனச் செப்பார்!...உரிமை



ஒன்றுபட வாரீர்

ஆர்வம் பிறந்தது
சோர்வு பறந்தது
ஆற்றலைக் கூட்டிட முயன்றோம் — வினை
யாற்றிட நந்நெறி பயின்றோம்;
சீர்சால் நறுமலர்த்
தார்சேர்ந் தொளிர்ந்திடும்
வண்ணக் கவர்ச்சியைக் கண்டோம் —நல்
லெண்ணக் கிளர்ச்சியைக் கொண்டோம்!

பேணும் இன நலம்
காணும் மன வளம்
தொட்டது நெஞ்சினை நன்று — குறை
சுட்டது நெஞ்சினை இன்று!
மானும் கடமைகள்
ஈனும் உரிமைகள்
பெற்றுளம் மெத்தவே களித்தோம்—பார்
முற்றுமே நத்திட அழைத்தோம்!

கொற்றம் நடுங்கிட
செற்றம் ஓடுங்கிட
ஆர்த்தது பாவலர் நெஞ்சு — பலம்
சேர்த்தது ஆர்வலர் நெஞ்சு!
எற்றும் இழிசெயல்
முற்றும் களைந்திட
பார்த்தது ஆர்வமே நன்று — இனம்
தீர்த்தது நேர்பகை இன்று!

நந்தமிழ் காத்திட
செந்தமிழ்ப் பாவலர்
ஒன்று திரண்டிடல் வேண்டும் — தமிழ்
வென்றே உயர்ந்திடத் தூண்டும்!
சிந்தை தெளிந்திட
நந்தை மகிழ்ந்திட
இன்றே இணைந்திட வாரீர் — புகழ்
நன்றே உயர்ந்திடச் சேரீர்!



உழுபவனே கேள்

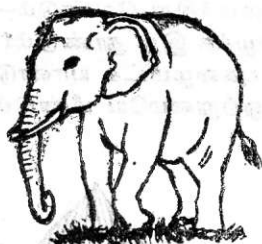
துண்டு துண்டா நிலமிருந்தா
தொழில் சிறக்காது — பயிர்த்
தொழில் சிறக்காது
அண்டை வெட்டி அடிச்சுகிட்டா
அழகிருக்காது — வெற்றி
அருகிருக்காது.

பட்டந் தவறிப் பயிரு வச்சா
பலனிருக்காது — நல்ல
பலனிருக்காது
கெட்டுவிட்ட விதைவிதைச்சா
கிளைத்து வராது — பயிர்
முளைத்து வராது.

களைய வளர விட்டுவிட்டாக்
களம் நிறையாது — நெல்லுக்
களம் நிறையாது.
வளையும் பூச்சி வாழவிட்டா
வளமிருக்காது — பயிர்
வளமிருக்காது.

பூச்சி மருந்து போடாவிட்டா
பயிர் பிழைக்காது — நட்ட
பயிர் துளிர்க்காது
தீச்சலான புகையான் நோயின்
திமை தீராது — நோயின்
திமை தீராது.

புதிய கருவி புழங்க வந்தா
பொருளழியாது — நமது
பொருளழியாது.
அதிகமுழைச்சு களைச்சப் போகும்
அலுப்பிருக்காது — கைகால்
அலுப்பிருக்காது.



ஒற்றுமை

ஒற்றுமையாய் நாமிருக்கும் போது—நம்மின்
உயர்வுதனை தடுப்பதெது ஒது !.....ஒற்றுமை

வெற்றிகண்ட சரித்திரத்தின் பின்னே!—நல்ல
விருப்பமிது கலந்திருக்கும் முன்னே!
கற்றகல்வி சாரமிது என்னே!—என்றும்
கைவிடாமல் பற்ற வேண்டு மன்னே!ஒற்றுமை

எத்தனைபேர் சொன்னதிந்த உண்மை—நாமும்
எடுத்துரைப்போம் மற்றவர்க்கு நன்மை!
நத்துகின்ற நல்லொழுக்கத் தன்மை—இங்கே
நலம்விளைக்க உதவுமிது உண்மை?ஒற்றுமை

நீண்டகால நன்மைக்கிது வேண்டும்—மக்கள்
நிலையுயர உழைக்க இது தூண்டும்!
மாண்புபோன புகழைமீட்க யாண்டும்—நெஞ்சில்
மலரவேண்டும் ஒற்றுமையே மீண்டும்.....ஒற்றுமை



அளவறிந்த குடும்பம்

அளவறிந்த குடும்பம்—அதுவே
அன்புநிலவும் குடும்பம்.....அளவறிந்த

எதுகையும் மோனையும் போலே—பிள்ளை
இரண்டுடன் நின்றிருந் தாலே
அதுநலன் புதுக்குமன் பாலே—வாழ்வில்
ஆனந்தம் கூடும்மென் மேலே!—அளவறிந்த

வெண்மதியும் செங்கதிரும் ஒன்றே—விண்ணில்
வேறில்லை அதற்குநிக ரென்றே
பெண்ணொன்றும் ஆணொன்றும் நன்றே—பிள்ளை
பெற்றீடுக இனத்திற்காம் ஒன்றே!.....அளவறிந்த

திட்டமிட்ட வாழ்வமைத்துக் கொண்டால்—பெற்ற
தீங்கனிகள் கல்விநலங் கண்டால்
எட்டியென இல்லறந்தான் ஆமா?—பெண்கள்
இளமையுடன் கட்டழகு போமா?—அளவறிந்த

பத்துக்கும் மேலாகப் பிள்ளை—பெற்றால்
பார்த்திடலாம் துன்பத்தின் எல்லை!
சொத்தெனவே ஒன்றிரண்டு கிள்ளை—என்றால்
சுகமுண்டு துயரேது மில்லை!



வீடா? வயலா?

வீடெலாம் நிறையவே பிள்ளை—பெற்றால்
விளையாதோ மாளாத தொல்லை--வீடெலாம்

காடெலாம் விளைந்திட வேண்டும்—அந்தக்
கழனியில் உழுதிட வேண்டும்
மேடெலாம் களத்திலே வேண்டும்—பெண்கள்
மேனியில் காண்பதோ யாண்டும்? ...வீடெலாம்

புகழோடு வாழ்வதே வாழ்வு—குடும்பப்
பொறுப்பினை மறந்தாலே தாழ்வு!
மகப்பேறு தொடர்ந்திட வேண்டாம்—அதனை
மறுத்ததே வாழ்வில்நல் லாண்டாம்!...
வீடெலாம்

ஆண்டவன் மேல்பழி போட்டும்—ஏய்க்கும்
ஆட்களிடங் குறி கேட்டும்
ஆண்டுதோ றும்பிள்ளை பெற்று—நொந்திங்
கலைவதோ தடைசெயல் விட்டு!—வீடெலாம்

நன்மைக் கன்றோ சொன்னாரென்று—வீணே
நம்பிடல் விட்டொ திங்கிச் சென்று
துன்புற் றாற்றா தழுதுமே நின்று—என்றும்
துயருறும் தன்மையை மாற்றிட லென்று?
வீடெலாம்...



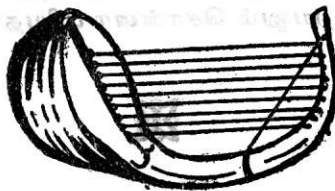
இசை வேட்கை

பெறுவதிலே ஆர்வம் கொள்ளய்யா!—புகழ்
பெறுவதிலே ஆர்வம் கொள்ளய்யா!

அறுபதிலும் ஆசை விடவேண்டாம்—ஊரார்
அவதூறுக் கும்பயப் பட வேண்டாம்
உறுபுகழே என்றும் நிலையாகும்—நானும்
உழைப்பதுதானதற்கு விலையாகும்...பெறுவதிலே

குறளையும் சிலம்பையும் பெற்றே—புகழ்
குவித்தவர் போல்நீயும் கற்றே
அறநெறி புகல்கனி படைத்தேத்—தமிழ்
அன்னையைப் பணி, துயர் துடைத்தே!—பெறுவதிலே

தொண்ணூறு வயதிலும் கொண்டே—அய்யா
தொய்யாமல் செய்ததைக் கண்டே
எண்ணத்தில் புகழார்வம் கொண்டே—யாரும்
இயங்கினால் வரலாறு உண்டே!...பெறுவதிலே.



சொன்னா புரியுதா?

என்னடி என்னடி நாத்தனாப் பொண்ணு
இரண்டுக்கு மேற்பிள்ளை ஏனென்று எண்ணு!
கன்னத்து மேடெலாம் காணாமற் போச்சு
கட்டுக் குலைந்துடல் கூடாக ஆச்சு — என்னடி.

அன்னத்தை வென்றே நீநடந் தாயே!
அளவுக்கு மேற்பெற்று உடலிளைத் தாயே!
இன்னமும் வீங்கினால் ஏற்குமா தாயே?
எதற்கடி இதற்குமேல் கதவடைப் பாயே! — என்னடி.

சின்னதை சீண்டுதே பெரியது நின்னு
சிடுசிடு என்கிறாய் பொறுமையைக் கொன்னு
என்னநான் செய்வேனென் நேங்குறே பொண்ணு
இருக்குதே வழியொன்னு கருத்தடைப் பண்ணு.
— என்னடி.

உழைச்சுக் களைச்சவன் உறங்க முடியுதா?
உட்கார்ந் திருவரும் பேச முடியுதா?
பிழைச்சுக் கிடப்பதே பெரிசா தெரியுதா?
பிறப்பது குறையனும் சொன்னா புரியுதா? — என்னடி.



செய்துள்ள பணிகளைக் குறித்து
பெரிய அளவில் திட்டமிடும்
பெரிய அளவில் திட்டமிடும்
பெரிய அளவில் திட்டமிடும்

குடும்ப நலன்

வெங்கதிரும் தண்மதியும் விண்ணையாளுது — அவை
வீட்டிலிரு பிள்ளையென எண்ணத் தோணுது வெங்

கங்குலிலே கண்சிமிட்டும்

தாரகைகள் கோடி — அவை
கணக்கினிலே பெருத்துமென்ன
நிலவுக்கவை சேடி!
பங்கயங்கள் சிரிக்கவரும்

பகலவனைப் பாடி — இந்தப்
பார்முழுதும் களிக்குதம்மா
பணிமுடித்துக் கூடி

வெங்கதிரும்

எண்ணிடாமல் பிள்ளை பெற்று

என்னகண்டோம் லாபம்? — இங்கு
வெண்ணிலாவைப் போல அவை
விளங்கலியே பாபம்!

கண்களென இரண்டு போதும்
என்பதிலா கோபம்? — வாழும்
காலமெலாம் வறுமை யினால்
கலங்குவதோ லாபம்?

வெங்கதிரும்

எத்தனையோ நூல்களிவண்
 மறைகிறதே வீணே! — புவி
 ஏற்றுமிரு வரிக்குறளே
 நிலைத்ததிங்கு தானே!
 முத்திரையை பதிப்பதற்கு
 இரண்டுபிள்ளை போதும் — வாழ்வு
 முழுமைபெறும் வழிவகையை
 குடும்பநலம் ஓதும் வெங்கதிரும்



அப்பல்லோ கலம்

மண்ணில் புதுமைகள்

மானுடன் செய்ததை

எண்ணி வியந்திருந்தோம்-புகழ்

மன்ன உயர்ந்திருந்தோம்

விண்ணையும் வென்றவன்

வெண்ணிலா சென்றதை

என்னென்று சாற்றுவது?-துணிவை

எப்படிப் போற்றுவது?

அம்புலி சென்னியில்

ஆர்ம்ஸ்ட்ராங் ஆல்பிரினும்

தம்பதம் வைத்தனரே—வைத்துத்

தாயகம் மீண்டனரே!

நம்பும் படியிந்த

நல்வினை யாற்றிய

செம்போக் கோங்குகவே!—கெட்ட

செற்றம் நீங்குகவே!

பள்ளமும் பாறையும்

பரந்துள கோளமே

உள்ளங் கவர்நிலவார்ம்—உண்மை

உணரவுண்டு பலவாம்!

தள்ளரும் மெய்ம்மையைத்

தாரணிக் கீந்தவர்

உள்ளத் தெளிவினைத் தேராய்—அவர்

உழைப்பின் வெற்றியைப் பாராய்!

சங்கரன் சென்னியில்

சாய்ந்த பிறைபற்றி

இங்குண்டு காவியங்கள்—அட

என்னென்ன ஓவியங்கள்!

திங்களை வென்றவன்

தேயத்தி லேதடா

இங்குள்ள அஞ்ஞானம்?—அவன்

ஏற்றது விஞ்ஞானம்!



வென்று காட்டுவோம்
(வழிநடைப் பாட்டு)

வென்று காட்டுவோம்.. பகையை
விரட்டி ஒட்டுவோம்! வென்று...

தொன்று தொட்டு வந்த வீரம்
இன்று கெட்டுப் போகுமோ?
நன்றி கெட்ட சூத ரிங்கே
நியாயம் பேசல் ஏலுமோ? வென்று...

தட்டி விட்ட புரவி காலில்
தலையு ருட்டிக் காட்டுவோம்!
எட்டுத் திக்கும் எங்கள் வீரம்
ஏற்ற புகழை நாட்டுவோம்— வென்று...

தஞ்ச மென்றே தங்க வந்தோர்
தலைமை இடத்தைப் பிடிப்பதோ?
நஞ்ச வைத்தோர் நல்லார் போலே
நாட்டி வின்றும் நடிப்பதோ? வென்று...

குனிந்த வாளும் நிமிர்ந்த நெஞ்சும்
கொண்ட திந்த சேனையே!
கனிந்த கோபம் தணிந்த போதும்
காட்டும் வென்று வாணையே! வென்று...

பிரிவும் பரிவும்

வட்டநிலா வந்தென்ன
கொட்டி முழக்குமோ ?
மொட்டெல்லாம் பூத்தென்ன
முத்தம் கொடுக்குமோ ?

கேரளத்துக் காற்றுவந்தால்
கேள்வி கேட்குமோ ?
சாறளிக்கும் தீங்கனிகள்
சரசம் செய்யுமோ ?

வண்ணமயில் ஆட்டமென்றன்
வாட்டம் போக்குமோ ?
பண்மிழற்றும் வண்டு வந்து
பாடஞ் சொல்லுமோ ?

சீனியிட்ட பாலெனக்குச்
சிரிப்பை மூட்டுமோ ?
மேனிதொட்டு பஞ்சணைதான்
மோகம் கூட்டுமோ ?

சுவரிடிந்து தூரிகைவந்
தென்ன லாபமோ ?
அவர் பிரிந்த போதிவற்றை
உவத்த லாகுமோ ?

கண்ணிழந்தோர் மையைப்பெற்று
களிக்கக் கூடுமோ ?
பெண்களுளம் கணவனின்றி
பேரின்பம் காணுமோ ?

ஒரு மனதாக

- அவன்: வண்ணத் தமிழே ! வளரும் மதியே !!
வா வா ! அன்பைத் தா தா !
- அவள்: பண்ணின் ஒலியே ! பரிதித் துளியே !
பார் பார் எனக்கு நேர் நேர் !
- அவன்: குறள்தரும் மருந்தே ! குறுந்தொகை
விருந்தே !
கோல மயிலே நில், நில் !
- அவள்: புறநா னூறே ! புரவலன் தேரே !
புலியே என்ன சொல் ! சொல் !
- அவன்: காவியப் பெண்ணே ! கவரிமான் கண்ணே !
காவிரி நதியும் நீதானே !
- அவள்: ஓவியக் கண்ணா ! உளங்கவர் மன்னா !
ஓயாக் கடலும் நீர் தானே !
- அவள்: காவிரி கலந்திடும் கடலே நான்
- அவள்: காவலர் படித்திடும் மடலே நான் !
- இணைந்து: சொல்லும் பொருளும் சிறக்கும் நூல்போல்
இல்லறம் காண்போம் இனிதாக !
அல்லல் வரீனும், இன்பம் பெறினும்
அனுபவிப் போமொரு மனதாக !



பாலை நிலா

கூந்த விருக்கையில், குஞ்சு மிருக்கையில்
கொண்டை முடியாததேன்? — முல்லை
சூட்டி முடியாத தேன்? — இரண்டுக்
காந்தக் கருவிழி கண்மை இருக்கையில்
தீட்டி மகிழாத தேன் — அணிகள்
பூட்டி மகிழாத தேன்?

தேய்நிலா நெற்றியில் தேசு விளங்கிடத்
திலக மிடாதது மேன்? — மஞ்சள்
தேய்த்துக் குளியாத தேன்? — நன்றே
ஆழ்ந்த கண்ணாடி அழகு வளையல்
ஆர்க்க அணியாத தேன்? — தன்பம்
தீர்க்கத் துணியாத தேன்?

சுட்டுக் குருவியின் சிந்தை யிருக்கையில்
சேரத் தயங்குவதேன்? — ஒப்பம்
கூறத் தயங்குவதேன்? — காஞ்சிப்
பட்டுப் புடவையைப் பைம்பொன் னணிகளைத்
தொட்டுக் களிப்பதுமேன்? — கண்ணீர்
விட்டு ஒளிப்பது மேன்?

கைம்பெண் உன்னைக் கட்டி யணைத்தால்
காதல் பிறக்காதா? — இதழில்
கள்ளும் சுரக்காதா? — உன்றன்
பைம்பொன் மேனியில் படர்ந்த நரம்பினில்
உணர்வு நிரம்பாதோ? — நிரம்ப
உள்ளம் திரும்பாதோ?

நிலவே

கீற்று நிலவே! — புவி
போற்றும் நிலவே!
கூற்று நிலவே! — துயர்
மாற்று நிலவே!

மேகத் திரைகிழித்தாய் வெள்ளிநிலவே!—மனம்
நோக ஒளிகொடுத்தாய் பிள்ளைநிலவே?
மோகம் வளர்க்க வந்தாய் கொள்ளி நிலவே!—தளிர்
மேனி இளைக்க வந்தாய் புள்ளி நிலவே!

தோழிபலர் சூழவரும் தோணி நிலவே—மனத்
தொல்லைதனைத் தீர்த்திடுவாய் தும்பை நிலவே!
ஆழியலை ஆர்ப்பரிக்க வந்த நிலவே!—என்
அகநிலையை அவர்க்குரைப்பாய் அல்லி நிலவே?



விண்ணப்பம்

கொஞ்ச கொஞ்ச என்று கேட்டீர் ரன்று—அன்பே
கோதையெனை அண்டிவந்து நின்று!

கொஞ்சக் கொஞ்ச என்னை விட்டுச் சென்று—நீங்கள்
கேளாச் செவிபெற்று விட்டீர் இன்று!

என்மனதில் ஏற்றிவிட்டீர் போதை—இன்றோ
எட்டி நின்று செய்கின்றீர் வாதை?

மின்னலென வெளுத்து விட்டேன் பேதை—நெஞ்சு
மெழுகாகி போடுந்துயர்ப் பாதை!

என்றனிடம் என்ன அத்தான் கோபம்?—பேதை
என்ன செய்தேன் உங்களுக்குப் பாபம்!

என்னுடலை வாட்டுதன்பே தாபம்—மீண்டும்
என்றுவரச் சொல்லுமுங்கள் கோபம்?

ஆசையிடம் தோற்ற தத்தான் பெண்மை—நாணம்
அடிசறுக்கி வீழ்ந்துவிட்ட துண்மை!

காசைப்பெரி தாக எண்ணும் தன்மை—பருவக்
காதலுக்குச் செய்யுங் கொலே நன்மை!

நெஞ்சு மெத்தை விட்டிறக்கி விட்டால்—காதல்
நேரிழையைத் திங்கள் வந்து சுட்டால்!

பஞ்சு மெத்தை என்னைககம் கொடுக்கும்—பேதை
படுத்துயரை தென்றல் வந்தா தடுக்கும்?

ஆசையலை மோதுமன ஆழி!—அதில்
அலைக்கழியும் எண்ணமெனும் சோழி!

பூசையறை பொம்மையென எண்ணி—என்னைப்
பொறுத்திருக்கச் சொன்னதெதை நண்ணி!

இரக்கம்

மின்னெனப் பாயும்
கண்ணொளி காட்டி
என்னை வதைத்திடும் போது—அவள்
இன்புற விருக்காது!

தண்ணொளி வெண்மதி
தாரகை சூழ்ந்திட
விண்வழி வந்திடும் போது—அவள்
விழியில் தெளிவிருக்காது!

வானொளிப் பெட்டியில்
தேனிசை கேட்டிடில்
மானொரு வேங்கைமூன் னாவாள்—தன்
மாண்புதான் சாய்ந்ததாய் நோவாள்!

வாசம் கமழ்ந்தாலும்
வானம் சிவந்தாலும்
நேசன் நினைவில் திளைப்பாள்—அந்த
நேரிழை தேக மிளைப்பாள்!

துயில்நீங்கி அண்ணிவரத்
துவரிதழ்கள் மின்னிவர
அயில்விழியால் ஆசையவ ணோங்கும்— பின்
ஆளனிலை என்று மனம் ஏங்கும்!



அம்மா வாசை

அம்மா வாசையை நினைக்கின்றேன் — நெஞ்சை
அம்மா வாசையில் நனைக்கின்றேன்!...அம்மா...

செம்மா துளையின் முத்தெங்கே?—கன்னம்
செய்த வண்ண மேடெங்கே?
அம்பின் வினைநேர் நோக்கெங்கே? — அந்தோ
அம்பி நகராய் ஆனதுவே?... அம்மா.....

நாணிக் கவிழ்ந்தால் நகிலொறுக்கும் — கொஞ்சம்
கோணிக் குனிந்தால் இடை வெறுக்கும்!
காணி நிலமாய் உடலிருக்கும் — ஆளன்
கை,மெய் உழவால் களிவளர்க்கும்! அம்மா.....

நேற்றுக் கூடக் கீற்று நிலா — அவர்
நினைக்க உவக்கும் பருவப் பலா!
கூற்று எதிர்வரும் நேரத்திலா — அந்நாள்
குமரிப் பருவ எண்ண உலா? அம்மா?



மாலை

மாலை நெடுநேர மாச்சே! — அத்தான்
மனை சேரும் நேரமும் போச்சே! ...மாலை

சூடிய பூக்கள் வாடிடுதே! — கண்கள்
சுழன்று வருந்திக்கை நாடிடுதே!
ஓடிய எண்ணம் ஓடுங்கிடுதே — அத்தான்
உறவினை மட்டுமே எண்ணிடுதே! மாலை...

ஓடிய தாவல் ஓய்ந்திருக்குமா? — இன்னும்
ஓயாது தாளில் மேய்ந்திருக்குமா?
ஓடிவர வுள்ளம் பாய்ந்திருக்குமா? இல்லை
உற்ற பணியிலே தோய்ந்திருக்குமா? — மாலை

எழுத்தெல்லாம் நானாக இருப்பேனா? — அவர்
இன்னமும் பணிசெயப் பொறுப்பேனா?
அழுத்தமிலா மனதை ஒறுப்பேனா? — அன்றி
அவர்வந் தணைத்தால் மறுப்பேனா? மாலை



உழவன் மணையாள்

ஏருழவு காளை யோட்டும் மச்சான்
ஏனென்னை தவிக்க இன்று வச்சான்?
காரொடுக்கிக் கதிரன் மேற்குச் சென்றான்
கவின்நிலவின் இதழைக் கொத்தித் தின்றான்.

நிலவு வந்தும் நேயன் வரவு காணேன்!
நினைவுகெட்டு உலகை மறந்து போனேன்!
உலவு கின்ற பல்லி பேச்சைக் கேட்டேன்
ஒரு நொடியும் இனியும் பொறுக்க மாட்டேன்!

அடுப்பி விருக்கும் பானையரிசி வேகும்!
அன்ப னில்லா மனதுமதே ஆகும்!
துடுப்பு விட்ட படகாநீரில் போகும்?
துணைவரெங்கே என்று நெஞ்சம் ஏகும்?

எருதை யோட்டி என்றன் மச்சான் வந்தான்?
எதற்காக வாட்ட மென்றே நொந்தான்?
கரும்பெனவே இதழி லினிமை தந்தான்!
கையணைத்துக் கட்டி முத்தம் தந்தான்!



நெய்தற் காதல்

கட்டுமரம் தள்ளிப் போகும் மாமா?—நீ
கரைக்குவர ரொம்ப நேரம் ஆமா? — கட்டுமரம்

நெத்திலியைக் காயப் போட்டு வைக்கிறேன்—வரும்
நேரம்சொல்லு கரையில் வந்து நிற்கிறேன்!
வத்த கொழம்பு சோறு சமைச்சு வைக்கிறேன்—மாமா
வந்துபாரு உன்னை மலைக்க வைக்கிறேன். —கட்டுமரம்

செட்டிமவன் வட்டி கேட்டு வந்தா?—அவன்
செய்திடுவான் ரொம்பத் தானே பந்தா?
துட்டிலையே என்ன செய்ய மாமா?—நம்ம
தொழிலு மந்தம் என்றுசொல்ல லாமா?—கட்டுமரம்

கட்டிக்கவா நேத்து தந்த சேலையை—நானும்
காலத்துல முடிச்சி டட்டா வேலையை?
இட்டுப்போக வேணும்நீ படத்துக்கு—நாம
ஏமாறாம முந்திக் கோணும் இடத்துக்கு



முதல் முத்தம்

அத்தான் தந்த முதல் முத்தம்
சத்தாக நின்று இனிக்குது நித்தம்—அத்தான்
கத்துக்குயில் சோலையிலே
கதிரொளியும் வேளையிலே
உத்தமனும் வந்தானே
உடற்குகமும் தந்தானே!—அத்தான்...

இத்தரை மீதினில்
எனக்குயி ரவனே!
எத்தனை இன்னல்
எனினு மேற்பானே!

சித்தம் துடிக்குதே
செய்தொழில் மாறுதே
பித்தம் கொண்டேன்
காதல் நினைவாலே!.....அத்தான்



அவளின்றேல் ...

வண்ணமலர் பூத்திருக்க
வட்டநிலா வந்திருக்க
எண்ணம்போல இடமிருக்க
இசைந்தவுயிர் இங்கிருக்க
பண்ணிசைக்கும் குயிலெங்கு சென்றாள்?
பயந்தவளாய் ஏனங்கு நின்றாள்?

புதுமதியின் நிழலினிலே
பொன்மலரின் உதட்டினிலே
மதுவருந்தி இருந்த நிலை
மறந்தனளோ தங்கச்சிலை
எது நினைத்து எனைதவிக்க விட்டாள்
எவர்கண்ணில் வரும் வழியில் பட்டாள்?

நிலவைமுகில் மறைத்திருக்க
நீலமலர் சிரித்திருக்க
கலவியிலே களித்திருக்க
காவிலேநான் காத்திருக்கக்
நலமிழக்கத் துணிந்தவித மென்னே!
நானிறப்பேன் அவளின்றேல் இன்னே!



பிரிவு

தூக்கமெனக் கில்லையடி தோழி — நாளைத்
தூரத்துதடி கூவிசேவற் கோழி!
ஏக்கமெனை நீங்கவில்லை நாழி — மீண்டும்
இருள்வந்தால் நீளுமொரு ஊழி!

தூக்க

ஆடவர்க்கு மனமில்லை போலும் — மீறி
அஃ திருந்தால் எஃகென்னில் ஏளும்!
மாடவர்க்குப் பெரிதென்றால் நானும் — சொந்த
மனையாளின் மாத்துயரம் நீளும்.

பூத்ததடி தோட்டத்திலே முல்லை — இன்றும்
போனவரோ மீண்டுவர வில்லை!
ஆத்திரமோ மீறுதடி எல்லை — அன்பர்
அருகிலிவை எண்ணிலுயிர் இல்லை!

பொன்னும் பொருளுமிக வேண்டி — அவர்
போனாரே என்சொல்லைத் தாண்டி.
இன்னல் தருதுதென்றல் தீண்டி — இது
ஏனனுப்ப விலையவரைத் தூண்டி!

கனவென்றே ஒன்றில்லை யானால் — வானம்
கவின்நிலவை இழந்திருண்டு போனால்
மனமென்னை ஆளவிடு வேனா? — மாதர்
மாண்பழிக்கும் மாப்படையி தானா?

பேசும்படக் கொட்டகையில் பாட்டு — மனம்
 பேதுறுதே அந்தயிசை கேட்டு!
 ஆசடையார்க் கெழுதவேண்டும் சீட்டு — உடன்
 அனுப்பிடவே மனதுக்கொரு பூட்டு!

ஏங்குகிறேன் பிரிந்தவரை ஏழை — வீட்டில்
 இருந்தென்ன பொன்னிறைந்த பேழை!
 தூங்குபனி முத்தென்ன லாமா — என்றன்
 துணையிதுதான் என்றுசொலப் போமா?



கடமை -- உயிரெனக் கருது கிடையாது

கடமை -- உயிரெனக் கருது கிடையாது

கடமை -- உயிரெனக் கருது கிடையாது

கடமை -- உயிரெனக் கருது கிடையாது

கடமை

கடமையை உயிரெனக் கருது — ஓர்நாள்
கட்டாயம் கிடைத்திடும் வருது கடமை

கற்றதைச் செயலினில் காட்டு — எவர்
கையூட்ட வந்தாலு மோட்டு!
பற்றுடன் தொழில்வினை யாற்று — நல்ல
பண்பினை என்றுமே போற்று. கடமை

உழைப்பினால் உண்டாகும் நன்மை — என்றும்
ஊரேற்றிப் பாராட்டு முன்மை!
மழைப்பயி ரூட்டுதல் போலே — நாளும்
மக்களுக் குழைப்பது மேலே! கடமை

புதுப்புது முயற்சியில் ஆக்கம் — நாட்டை
புதுக்கிடத் துடித்திடும் ஊக்கம்!
இதுமுடி யாதெனும் ஏக்கம் — ஓட
எழுகநீ பறந்திடும் தூக்கம்.



தேர்ந்து செய்

நல்ல நூல்களைத் தேடு — கற்க
 நற்றமிழ் வாணர்பால் கூடு !
 இல்லை கல்வியைப் போலே — புகழ்
 ஈட்டிடு வாய்ப்புவி மேலே !... நல்ல...

விஞ்ஞானம் கற்றிட வேண்டும் — ஆற்றல்
 விளைந்திட அஃதுணைத் தூண்டும் !
 அஞ்ஞான கதைகளைத் தள்ளு — அந்நூல்
 ஆக்கிடும் தீயரை எள்ளு.

விண்ணையும் நம்முன்னோ ராய்ந்தார் — நல்ல
 வினையுழைப் பார்வத்தில் தோய்ந்தார் !
 கண்ணெனக் கல்வியைப் போற்றி — அன்றும்
 கற்றனர் நன்னூலை ஏற்றி! — நல்ல...

பட்டம் பெறுவதற் கென்றே — வீணே
 படிப்பதில் பேதமை நன்றே!
 கொட்ட மடிப்பது தீது — வாழ்வில்
 குறியிலார் முன்னேற லேது? நல்ல...

அறிவியல் முன்னேற்றங் காண — நாளும்
 ஆய்ந்நிடு புதுமைகள் தோண
 நெறியிலா படக்காட்சி கண்டே — அதையே
 நேசித்தால் நீயொரு மண்டே !



தம்பிக்கு

அன்பெனும் நீராடு — தம்பி
அறிவெனும் சாந்தோடு !
பண்புள பேரோடு — நானும்
பழகிட நீ கூடு !
துன்பினைப் போக்கிவிடு — தீயர்
தொடர்பினை நீக்கி விடு!... அன்பெனும்...

கல்வியை நீநாடு — பாடம்
கற்றிடு ஆர்வோடு !
துள்ளிடு மான் போலே — சோர்வைத்
தள்ளிடு தோல் போலே !
வல்லமை நீபெறுவாய் — யார்க்கும்
உள்ளதை நீ தருவாய் ! — அன்பெனும்.

உண்மையே நீபேசு — பொய்யை
உரைத்திட நாசூசு !
நல்வினை நீநாடு — நல்லார்
நட்பையே நீதேடு !
எண்ணுக உயர்வியையை — தூர
எழற்கு துயர்தனையே ! — அன்பெனும்...



ஆடு தம்பி

ஆடு தம்பி ஆடு!
அண்ணன் தங்கை யோடு!
ஓடு துள்ளி ஓடு!
உடல் வலிமை தேடு!

ஆட்டம் போடும் போதும்
ஆத்திரங் கூடாது!
சேட்டை செய்தல் தீது!
சினுங்க லுமா காது!

நொண்டி யாட்ட மாடு!
நூறு கரணம் போடு!
சண்டி செய்தல் கேடு
சரிகம பதநி பாடு!

கூடி யாடல் நன்று
குதித்திடு நீ வென்று
ஓடி யாடுங் கன்று
உணர்வில் நீயு மொன்று!

தோற்ற போது கோபம்
தோன்ற லென்றும் பாபம்
போற்றி னாலே லாபம்
புகழை வளர்க்கும் தீபம்!

சிறுவரை யடிக் காதே!
சிறுநிலைக் கலைக் காதே!
பொறுமை யிழக் காதே!
பொறாமை வளர்க் காதே!

பார் பார் பாப்பா

பார்பார் பாப்பா பச்சைக் கிளியைப்
பார்வைக் கழகாய் இருக்கு ஆ! ஆ!!
சோர்வாய் இராமல் சுற்றித் திரிந்தே
சுவைக்கும் பழங்களைத் தேடித் தின்னுதே!

முந்திரிக் கொட்டை போலே மூக்கு
முன்னே வளைந்து சிவப்பாய் இருக்குது!
பொந்து வீட்டுள் போயது நுழையுது!
புர்குர் என்றே சத்தமும் போடுது!

கோவைப் பழத்தைக் கொத்தித் தின்னுது
கூடிக் கூடிப் பேசிப் பறக்குது!
பூவைக் காயை புளிக்கும் பழத்தைப்
போயது தின்னவே மாட்டே நென்குது!

பட்டுச் சட்டை கிழிந்த சட்டை
பற்பல சட்டை போடவே இல்லை!
தொட்டுத் தொட்டே எல்லாம் பேசுது
தூர எதையும் துரத்திட இலையே!

ஒன்றுக் கொன்று கோதி இறகால்
உதவி செய்யும் ஒழுங்கை நீபார்!
நன்றாய் ஒன்றாய் உழைப்பத னாலே
நலமாய் அவைதாம் வாழுது பாப்பா!

பச்சைக் கிளியைப் போலே நீயும்
பழகி வாழ்ந்திட வேண்டும் வீணே
சச்சர விட்டுச் சண்டை போட்டுச்
சாதி வளர்ப்பது சரியிலை பாப்பா!

கற்க நன்றே

ஓவ்வொரு நாளும் படிப்பாய்—வாழ்வில்
உயர்ந்திட எண்ணி துடிப்பாய்...ஓவ்வொரு

இவ்வுல குயர்வு நடிப்பால்
உண்டென நம்பி தடிப்பாய்
அவ்வழி சென்றால் துடிப்பாய்
அவ்வழி நூல்களை எரிப்பாய்
புகழ் விரிப்பாய்
பின் சிரிப்பாய்... —ஓவ்வொரு

அறிவியல் நூல்களைத் தேடி
அனுதினம் கற்றிடு நாடி
குறியிலாக் கும்பலில் கூடி
குணங்கெடப் போகாதே ஓடி
குறையே கூடி
வருமே தேடி... —ஓவ்வொரு

அறம்பொரு ளின்பம் நாடு
அனுபவம் நாடிநீ ஓடு
திறம்பெற ஆய்வ ரோடு
தினந்தினம் தேடியே கூடு
தெளிவோடு
தேர்ந் தாடு... — ஓவ்வொரு



நன்றி

நன்றி உணர்வினைத் தேக்கு — நெஞ்சில்
நின்று நிலைத்திட ஊக்கு?..... நன்றி...

பொன்னும் பொருளும் வந்தாலும்
புகழும் பதவி தந்தாலும்
நன்றி தனைமறக் காதே — பொருள்
தத்தி பழிசுமக் காதே! —நன்றி

எள்ளள வாயினும் நன்றி
இழந்திடக் கூடாது குன்றி
தள்ளரும் பண்பினி லொன்றி—என்றும்
தகுநெறி நின்றிடில் வென்றி —நன்றி

நேற்று நடந்ததை மறந்து
நேர்மை வழித்தடம் பிறழ்ந்து
போற்றும் நன்றியைத் துறந்து — மகிழ்ந்து
போனவர் தர்ழ்ந்தனர் விரைந்து ---நன்றி



நெஞ்சில் நிறுத்துக!

கஞ்சிக் கிலையென

கவலை யுறுபவர்

காசினியில் பலகோடி — அதைக்

கொஞ்சமும் நெஞ்சினில்

கொள்ளும் உணர்விலான்

கொள்கையிலா வெறும்பேடி!

வியர்வை யினாலே

விளைச்சலைத் தந்தவன்

வீட்டிலே நெல்மணி இல்லை—மற்றும்

பயல்களின் வீட்டிலே

பதுக்கிய மூட்டையால்

பாருக் கென்றுமே தொல்லை!

குச்சக் குள்ளேபலர்

குமைந்து கிடந்திடும்

கொடுமை நிலைப்பது நன்றோ?—அட

மச்சிலே வாழ்பவர்

மற்றவர் இன்னலை

மாற்ற நிலைப்ப தென்றோ?

போலிப் பரிவுடன்

புனைந்த சொல்லெலாம்

போனதே காற்றுடன் மோசம்—இன்று
கூலி உயர்வினைக்

கொடுமெனக் கேட்டிடில்

குண்டாந் தடியே பேசும்!

கந்தைக் கிலாமலே

கையுடை யாகவே

காலங் கழிக்கிறான் ஏழை — அதைச்
சிந்தித் தகற்றாமல்

செப்படி செய்பவன்

செயலுக் குதவாக் கோழை!

பதவி பெரிதெனும்

பற்று மிகுதியால்

பழியைச் சுமந்தது போதும் — நாளை
உதவி எனவர

உண்டொரு தோதென

உன்னடா அதுவே போதும்!

வாழ்த்துவோர் மட்டுமே

வாழ்க்கை வளம்பெற

வழங்கி யுளர்பல திட்டம் — அட
தாழ்த்திடப் பட்டவர்

தந்நிலை ஓர்ந்தனர்

தவிடுண்ணப் போகுதும் கொட்டம்!



உழைப்பவர்க்கே

உழைப்பவர்க்கே இந்த வையம் — இதில்
உண்டாக லாமோ ஐயம்! உழைப்பவர்

உழைப்பினை பிறரள்ள விடுவதோ — சிலர்
உயர்ந்திடப் பலரல்லற் படுவதோ? — உழைப்பவர் —

தொழிலை முடக்குதல் தீது — தொழில்
துவண்டிடி நமக்குயர் வேது?
பழியைச் சுமந்திடும் போது — பிறர்
பரிவுநம் பக்கமி ராது! உழைப்பவர்

பிழைப்பதில் பலவகை யுண்டு — வெறும்
பேச்செலாம் ஆகாது தொண்டு!
உழைப்பவர் நலம்பேசிக் கொண்டு — சிலர்
உருள்வதோ முதலாளித் துண்டு! உழைப்பவர்

கடமையை நீசெய்து விட்டே — உரிமை
காத்திட மனமொன்று பட்டே
கடலென ஆர்த்தெழு தோழா — வையம்
கைகட்டி முன்நிற்கும் தோழா! உழைப்பவர்



பரிசுச் சீட்டு

பரிசுச் சீட்டெனும் தீமை — மனப்
படியேறி வந்திட்ட ஆமை!

பரிசு

வரிசை வரிசையாய்ச் சீட்டு — கடை
வாயிலில் தொங்கவே போட்டு
பரிசெனக் கூவிடக் கேட்டு — வாங்க
பாமரர் நீட்டுறார் நோட்டு

பரிசு

செய்தித் தாளினை நாடிப் — பலர்
சீட்டின் எண்ணையே தேடிப்
பெய்மழை பொய்த்தது போலே — பலர்
புலம்புறார் போனதி னாலே!

பரிசு

வரும்படி பலர்க்கிதி லுண்டு — ஆசை
வளர்ப்பதே இதுசெயும் தொண்டு
பெரும்பணக் காரரைக் கண்டு — இது
பின்வழி செல்வது முண்டு!

பரிசு

உழைத்துமுன் நேறிடும் எண்ணம் — நெஞ்சில்
உண்டாக ஊக்கிடா வண்ணம்
அழைக்குதே ஆசையை ஊட்டி — பரிசும்
அழிக்குது முயற்சியை வாட்டி!

பரிசு



முண்டாசுக் கவிஞன்

முக்கோணமுண்டாசுக் காரன்—பாட்டு
முழக்கமிட்ட தமிழறிந்த மாரன்!

இக்காலப் பாவலர்போல்
எழுத்தெண்ணிக் கோர்க்காமல்
எக்காள மிட்டகவிக் கோமான்—அவன்
எண்ணத்தால் உயர்ந்தபெருஞ் சீமான்;

விண்ணைநோக்கிப் பார்த்திருக்கும் மீசை—அவன்
விடுதலையில் கொண்டிருந்தான் ஆசை!

பெண்ணினத்தை மேம்படுத்த
பேதைமையைத் தூள்படுத்த
எண்ணியெண்ணி எழுதிவைத்தான் பாட்டு—அட
எத்தனை பேர் இன்புற்றோம் கேட்டு!

வார்த்தையிலே கொப்பளிக்கும் வீரம்—அவன்
வடித்தளித்த பாட்டில் சுவை ஊரும்!

ஆர்த்தெழுந்த நாட்டுகவி
போர்க்குரலை கேட்டபுவி
சீர்த்திதினைப் பேசியதே அன்றும்—அதைக்
கேட்டவர்க்கோ நெஞ்சயரு மின்றும்!

பணத்துக்கும் படத்துக்கும் பாட்டு—தீட்டப்
பலரவைவார் வாய்ப்பொன்று கேட்டு

தனத்திற்கே அலையாமல்
தடைகண்டு குலையாமல்
குணக் குன்றாய்க் கொக்கரித்து நின்றான்—அவன்
கொள்கைவழிச் சென்றுசாவை வென்றான்.

வாணிதாசன்

செந்தமிழ் கற்றவர் செய்திறன் மிக்கவர்
சேலிய மேடுறை வாணி—புது
சிந்தனை ஏறிடும் தோணி—புகழ்
வந்தனை செய்துமே வந்தெதிர் கொண்டிட
வான்கவி ஏறிடும் ஏணி!

மும்மொழி கற்றவர் முப்பா லுணர்ந்தவர்
முன்னவர் பேர்சொலும் தாசர்—கவி
மன்னரின் மாணவ நேசர்—இவண்
செம்மொழி பாடலால் நம்மவர் நெஞ்சிலே
சேயுரை போலுறை வாசர்!

பண்பி லுயர்ந்தவர் பட்டமும் பெற்றவர்
பாங்கறி வாளரில் ஆறு—தமிழ்ப்
பாட்டனும் போற்றிய மேரு! —எலி
எண்ண மிலாதவர் ஏக்க மிலாதவர்
இன்கவி வாணருள் ஏறு!

பாட்டில் புதுமையும் பேச்சில் புலமையும்
காட்டி உயர்ந்தவர் வாணி—அவர்
கனிதை யெலாந்தனிப் பாணி! —எழில்
காட்டும் இயற்கையைப் பாட்டில் அடக்கிடக்
கற்றவர் செந்தமிழ்த் தேனீ !

பூப்பலா போன்றவர் புதுவையை சார்ந்தவர்
பொன்மணிப் பாவலர் தூயர்—தமிழ்
கண்மணி என்பவர் நேயர்—உயர்
காப்பியம் ஒத்தவர் காலத்தை வென்றவர்
கண்ணியர் கண்டெனும் ஆயர்.

கண்ண தாசன்

வண்ணப் புதுமைமிளிர்
எண்ணக் கவிதைவழி
திண்ணக் குரல்கொடுத்த தீரனாம்—புகழ்
விண்ணை அளந்துவர
பண்ணை எழுதிவந்த
கண்ண தாசனெனும் வீரனாம்!

தென்றல் தவழ்ந்துவர
மன்றில் தமிழ்வளர
குன்றா துழைத்துவந்த ஆளனாம்—இனம்
கொன்றே கொழுத்துவரும்
நன்றி இலாதவரின்
வென்றி தனைக் கவிழ்த்த காலனாம்!

கள்ளத் தனமொழிக்கத்
துள்ளி வரும்கணையாய்
உள்ளங் கவருமுரை ஆற்றினான்—கொடுங்
குள்ள நரிக்குணத்தால்
தெள்ளு தமிழ்மொழியை
எள்ளும் இனப்பகையைத் தூற்றினான்.



வாணியின் ஆசான்

கல்லான் கவிதையே
நில்லாமற் போய்விடும்
கல்விக் கடலெனத் தக்கான்— இவன்
சொல்லாளக் கற்றவன்
எம்மவன் தமிழ்ப் பற்று மிக்கான்!

நத்திப் பிழைப்பவன்
எத்தனை பெற்றாலும்
நானை இறப்பது திண்ணம்— இவன்
எத்திப் பிழைப்பதை
ஏறி மிதிப்பவன்
ஏறவன் மானத்தின் சின்னம்!

பொய்மை வளர்த்திடும்
போதை மதங்களைப்
போயொழி என்றவன் ஓட்டினான்— தினம்
நெய்யும் கவிதையிலு
பெய்யும் கவின்கொலை
எய்யும் கணையெனப் பூட்டினான்.



மூடத் தனங்களைச்
 சாடிக் கவிதையால்
 மோதி மிதித்தசெம் போத்து— இவன்
 தேடக் கிடைக்காத
 தேன்மொழிப் பாவலன்
 திமைக் கவன்கவி கூற்று!

அச்சம் தவிர்த்தவன்
 மெச்சப் படைத்தவன்
 நிச்சய மென்றென்றும் வாழ்வான்—பூபுகழ்
 உச்சியில் நின்றவன்
 ஊருக் குழைத்தவன்
 உதயத்தின் போதவன் கிழ்வான்!



வாண வேடிக்கை

மண்ணகத்தில் வல்லரசுப் போட்டி
மலிந்துவிட்ட ஆயுதத்தைத் தீட்டி
கண்ணயர விடாதுபகை மூட்டி
களித்ததடா நிம்மதியை ஓட்டி —மண்ணகத்தில்

போட்டியிலே புதுத்திருப்பம் கண்டார்
புரட்சியாளர் விண்வெளிக்குச் சென்றார்
கேட்டுவக்க விண்ணைவென்று நின்றார்
கிழக்கதையை பொய்யெனவேக் கொன்றார்
—மண்ணகத்தில்

சோவியத்தின் நட்புறவி னாலே
சுழலுலகை விட்டுவிண்ணின் மேலே
மேவிடவே பயிற்சிபெற்ற தாலே
மிகவுயர்ந்தோம் அறிவியலி னாலே! — மண்ணகத்தில்
விண்வெளியில் ராக்கேசு சர்மா
வியந்திடவே பறந்துவந்த ரம்மா!
எண்ண எண்ண உவக்குதடா சர்தனை!
இதற்குமேலும் தொடரவேண்டும் சோதனை!
—மண்ணகத்தில்

நட்புநாட்டின் ஒத்துழைப்பைப் போற்றுவோம்
நம்மவரின் சாதனையை ஏற்றுவோம்
பெப்புமிக்க மல்கோத்ரா தம்மையும்
பின்னொருநாள் விண்வெளிக்கு மாற்றுவோம்
—மண்ணகத்தில்

குறிப்பு : இந்தியவீரர் ராகேசு சர்மா, சோவியத்
விண்வெளிக் கலத்தில்-3-4 1984ல் விண்ணேறி
11-4-84 மாலை 4-19க்கு ரஷ்யாவின் கஜாஸ்
தானில் தரை இறங்கினார்

சிக்கனம்

சிக்கனமாய் வாழவேண்டும் தம்பி — வீடு
சேமமுற இருக்குதுனை நம்பி! —சிக்கனமாய்

முக்காலத்தில் தற்காலமும் அடங்கும் — பின்னர்
மூப்புவந்தா நரம்புநாடி ஒடுங்கும்
இக்காலத்தில் பணமிருந்தா பிடுங்கும் — உலகம்
இல்லாவிட்டா உதவமட்டில் நடுங்கும் —சிக்கனமாய்

வலுவிருக்கும் போதுநல்லா உழைக்கனும்—நாளும்
வரவுபார்த்து செலவுசெய்து பிழைக்கனும்
சிலுவைகண்ட ஏசுபோல அழைக்கனும் — நல்ல
சிந்தைவந்தா சேர்ந்துவாழ்ந்து களிக்கனும்
—சிக்கனமாய்

முறையிலாம செலவுசெய்தா பெருமைதான் — என்றே
முடிச்சவிழ்த்தா காத்திருக்கும் வறுமைதான்!
கறையுடைந்தா தண்ணிகூட சேதந்தான் — காசு
கரைந்துவிட்டா ஏறாதுங்க வா தந்தான் —சிக்கனமாய்



நட்பு

துணையாக வரவேண்டும் தோழா—என்றும்
அணைபோலே நிலையான அன்பா வாவா!—துணை

இணையான மனையானைப் போலே—நெஞ்சில்
இதமாகக் கலந்திட்ட ஏற்றத் தாலே!
தினையேனும் துன்பென்றால் வாடி—நட்பே
தேறுதல் கூறிட வருவாயே ஓடி—துணையா

உண்டான போதுதான் சொந்தம்—கையில்
ஊட்ட மிருந்தாலே பந்தம்
திண்டாடும் நேரத்தில் வந்தும்—நட்பே
தேவைக் குதவிடும் நெஞ்சமே நொந்தும் !

—துணையாக

காலமே கொணர்ந்திடும் முதுமை—தன்னைக்
கடந்தே நிலைத்திடும் நட்போர் புதுமை!
ஞாலமே எதிரான போதும்—நட்பு
ஞாயிறு போல்நின்று புரக்குமப் போதும்

—துணையாக

தெய்வமே கோவிலில் இல்லை—தேர்ந்து
தேடிய நட்பிற் கீடேது மில்லை
மெய்யான தோழமை போலே—போற்ற
மேலான தேதடா வையகம் மேலே! —துணையாக



கூட்டுறவு

கூட்டுற வெண்ணும் எண்ணம்— புகழும்
வண்ணம்— வளரும்
திண்ணம்— என்றும்
போட்டிப் புகைச்சலை எண்ணும்— மனம்
புரைநீங்கிட புகழோங்கிட
திரைநீங்கிட திறமோங்கிட

காட்டும் புதுநெறி— மருந்து— என்றும்
வளர்ந்து— நித்தம்
உயர்ந்து— நன்மை
கூட்டி வருமது விரைந்து— நெஞ்சில்
நிறைந்து— நித்தம்
உயர்ந்து — என்றும்
உயர்வோங்கிட உரமாகிட
துயர் நீங்கிட வளமாகிட

நாட்டை உயர்த்திடும் திட்டம் — இந்த
சட்டம் — திக்கு
எட்டும் — சென்று
காட்டும் வளர்ச்சியை மட்டும்
கூட்டுற வானதோ திட்டம்



அண்ணலை நினைப்போமா!

கொஞ்சமேனும் நினைப்போமா?—ஐயா

கொஞ்சமேனும் நினைப்போமா?

விஞ்சும் மகிழ்ச்சி வேளையிலே அந்த

வெற்றித் தலைவனை முற்றும் மறக்காது

கொஞ்ச

அஞ்சுதற் கஞ்சிய அருங்குண மூர்த்தியை

அகிலம் வியந்திடும் அழியா கீர்த்தியை

நெஞ்சங் கவர்ந்த நேர்மையின் சான்றை

வஞ்ச மிலாத வாழ்நெறி குன்றை

கொஞ்ச

நம்மை நினைத்தே நாமுள நேரத்தில்

நம்மை நிமிர்த்திய நாயகன் தீரத்தில்

நம்மை மறந்துமே நன்றி சொல்வோமா?

நன்மை விளைக என்றேயுழைப்போமா?

கொஞ்ச

உள்ளத் தூய்மை அழிந்துள நேரத்தில்

கள்ள மழித்த காந்தியின் வீரத்தில்

உள்ள அழுக்கை ஒட்டிடுவோமா?

உண்மையை ஏற்று பொய்மறப் போமா?

கொஞ்ச

அறுத்துக் குவித்து ஆர்ப்பரிப் போமா?

அன்று விதைத்தவர் பேர்நினைப் போமா?

சிறுத்த மனத்தின ராய்நிலைப் போமா?

செய்நன்றி கொன்ற பழிதுடைப் போமா?

கொஞ்ச



பரிதி

இமையாத விண்விழியே வாழ்க! — வைய
இருளோட்டும் செங்கதிரே வாழ்க!

சுமையாக இல்லாமல்
சுடராக வந்தாளும்
உனைப்பாட மொழிதேடி
அமைவான தமிழ்கண்டேன்

இமையாத

நிலங்கண்டு காயாது
நிறைகண்டு சாயாது
பலருக்கும் பொதுவான
பருந்தீயே! பகலோனே

இமையாத

நிலவுக்கு ஒளிதந்து
நிலத்திற்குப் பொருள்தந்து
உலகத்தார் நெஞ்செல்லாம்
உறைகின்ற இறையான

இமையாத

நாவெல்லாம் உனைப்பாடும்
நாடெல்லாம் உனைத்தேடும்
தாவென்றே கேளாமல்
தருகின்ற தனல்பந்தே!

இமையாத

